

impULS

susret mladih autor(ic)a 2023

imPULS
Zbornik radova

imPULS
Zbornik radova

BIBLIOTEKA ZBORNIČKIH IZDANJA

Nakladnik

Akademija za umjetnost i kulturu Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku

Za nakladnika

Helena Sablić Tomić

Glavni urednik Akademijinih izdanja

Igor Tretinjak

Urednici zbornika

Branko Čegec, Nebojša Lujanović, Igor Gajin

Oblikovanje knjižnog bloka

Luka Cvenić

Vizualno oblikovanje naslovnice

Ana Sladetić Šabić

Luka Cvenić

Lektura

Nebojša Lujanović

Korektura

Nebojša Lujanović

©2023 Akademija za umjetnost i kulturu u Osijeku

Nijedan dio ove knjige ne smije se umnožavati, fotokopirati ni na bilo koji drugi način reproducirati bez nakladnikova pisanog dopuštenja.

ISBN 978-953-8181-69-6

imPULS

Zbornik radova

Susret mladih autor(ic)a 2023

Osijek, 2023.

SADRŽAJ

- 7 Predgovor
- 8 **Petra Valenteković**
Mačak Mišeli i njegovi gosti
- 11 **Ana Novak**
Novo normalno
- 14 **Antonija Žarković**
Iz ciklusa 'Plavim očima'
- 17 **Božica Bjelokapić**
Život
Kraj
- 18 **Gabrijel Perić**
Ruža
- 19 **Lou Ćupurdija**
Granica
Umjetnost
- 21 **Mirela Belaj**
Ti si baš specifična
- 24 **Tea Tonković**
Bajkovita zemlja

PREDGOVOR

Dragi čitatelji,

gotov je i naš drugi zbornik s tekstovima odabranima na imPULS-u, susretu mladih autor(ica) 2023!

Prošlogodišnji projekt Akademija za umjetnost i kulturu ovim ponavljanjem, uz dobar odaziv i pozitivne reakcije studenata, gradi svoju tradiciju kao stalno mjesto okupljanja mladih kreativaca. Pokrenut s namjerom da istakne pisanu riječ kao još jedan umjetnički izričaj koji podržava Akademija, ponuđen je studenticama i studentima cijelog Sveučilišta, pa i šire, da iskoriste ovu priliku za svoju prvu afirmaciju.

I ove godine je, prema istom hodogramu i kriterijima, raspisan poziv, prikupljene prijave, ocijenjene od strane tročlanog žirija (Branko Čegec, Nebojša Lujanović, Igor Gajin) i zbrojene ocjene. Prvih osam autora odabrano je da nastupi na istoimenom događaju, pri čemu su nagrađeni paketom knjiga i pljeskom publike.

Ovaj zbornik koji upravo čitate posljednja je etapa ovogodišnje avanture. Zapakiran je i pušten u digitalni prostor sa ciljem da predstavi mlade osobe koje su u potrazi za prvim čitateljima i reakcijama, ali isto tako i da motivira sve druge da se okušaju u pisanju. Već je dokazano da, s koje god strate teksta se nalazili, književnost obogaćuje život.

Vidimo se i na imPULS-u 2024. godine!

Uredništvo

Petra Valenteković

MAČAK MIŠELI I NJEGOVI GOSTI

Baršunasta kutna fotelja, maslinasto zelena
I prigušena svijetla, teška od prašine i mirisa kave
Negdje nakon osmog otkucaja sata
Kada bi sve bilo prekrivno teškom dekom noći,
Ni kiša, ni snijeg, ni zvijezde nisu padale

Tada bi Mišeli primao svoje goste

I to nisu bili ni zečevi, ni psi, ni ptice
Ne, takvi nikada nisu kucali
Na Mišelijeva vrata

Bilo je to zadnjih nekoliko noći
Zidovi su čuli sve što se zbilo
I odlučili mi šapnuti

Kada Mišelija odavno nije bilo

Kuc kuc kuc

Po škripanju praga, prepoznao joj je korake
Sebičnost nije li ti ime?
Tako se obratio prvoj sjeni zimske noći

Krikovi i jadovanje
Sve je svoje grijehe
Izlila na Mišelija

Ogrnula sve što ju čini
Pod njegovu krivnju
Kimnuo je glavom i pustio da bude

A ona, ogorčena istinom
Pobjegla je van

Kuc kuc kuc

Jesi li me napokon pronašla
Samoćo?
To je sve što su zidovi čuli, od Mišelija i drugog gosta

Prigušila je svoje korake, u vunenom tepihu
I sjela do njega
Sjedili su satima u tišini, ona i Mišeli

I vjerovat ću da je tiho
Kao što je i došla
Pozdravila Mišelija, odlutala van

Jer mi zidovi više ništa nisu rekli

Kuc kuc kuc

Glas zadnjeg gosta
Odjekivao je u pukotinama na stropu
rasparanom jastuku i pokidanoj stolici

Mišeli mu nije izgovorio imena
Kao da je zatajio ime zločinca

Više nije bilo
Ni sebičnosti, ni samoće, ni koga drugog prije njih
Ostali su sami
Zadnji gost i naš Mišeli

Ne možeš se oduprijeti tome
Ti si samo mačak.
A ti samo gost
Odgovori mu Mišeli

Osmjehnu se na taj odgovor
I krene prema vratima
Onda ću te zamoliti da me ispratiš

I on to učini
Otvori mu vrata
Sresti ćemo se opet
Do te druge prilike, neka stoji

Doviđenja, Mišeli

Ana Novak

NOVO NORMALNO

Jutro je. Starac uzima svoju najdražu šalicu i priprema kavu. Najednom ga glasni zvukovi gradilišta prepadnu i on ispusti šalicu iz ruke. Kava se prolije po podu, a šalica pukne na dva dijela. Kroz otvorena vrata u Starčevu drvenu kućicu utrči debeli Magarac.

„Sve je uredi, Magare, ne moraš se brinuti“, reče Starac brišući krpom prolivenu kavu.

Magarac ga nastavi promatrati s praga vrata. Uvijek su bila otvorena kako bi mogao ući. Kada je Starac završio s čišćenjem, zaputi se prema udobnoj fotelji u kojoj je svako jutro (inače uz kavu, ali ovog put bez) čitao svoje jutarnje novine. No, dok Starac nije gledao, Magarac je već sjeo na njegovo mjesto.

„Marš dolje, ti glupo debelo Magare!“, uzvikne starac, više iz navike, nego iz želje da se Magarac stvarno makne iz njegove fotelje. To im je bila svojevrсна rutina i Starac je već navikao na to da mu Magarac uvijek pokušava uzeti mjesto.

Nakon što ga je Starac potjerao, Magarac sjedne pored fotelje. Starac uzme novine sa stolića i pruži Magarcu svoj palac. Magarac ga poliče i Starac otvori prvu stranicu novina. Odjednom se drvenom kućicom prolome glasni zvukovi bušilice i Starac, ovaj put zaista uzrujan, zatvori novine i baci ih nazad na stolić.

„Ne mogu vjerovati da naš apel nije upalio“, reče Starac Magarcu i razočarano pogleda prema kuhinjskom stolu na kojem je stajala hrpa pisama. „Ovo je mjesto bilo raj na Zemlji kada smo tu živjeli samo ti i ja, a sada će sve uništiti s tim modernim vilama“, prijezirno otupuhne starac.

Starac se duboko zamisli, a Magarac ga krene pomno promatrati. Nakon nekoliko minuta, Starac uzvikne „Znam!“. Magarac ushićeno ustane sa svog mjesta i Starac ga rukom pozove da mu priđe bliže. „Kad sam bio mali dječak, moji su roditelji imali psa koji je bio izuzetno dosadan i neprestano je lajao. Mnogi su se susjedi žalili na njega, no on nije prestajao tako da se većina tih susjeda na kraju odselila.“

Starac se još jednom zamisli pa napokon ustane, uzme svoj štap i zaputi se prema vratima. Magarac ga zbunjeno pogleda i ostane sjediti na mjestu.

„Ideš?“, upita ga Starac.

Magarac ga zbunjeno pogleda, pa krene prema vratima.

Nakon otprilike sat vremena, dvojac se vraća kući, ali nisu sami. Iza njih čuje se zvuk šapa koje grebu po drvenom trijemu. Starac otključa vrata i pusti Magarca i novog Psa u kuću.

„Dobrodošao u svoj novi dom, Pseto. Tu spavaš.“ Starac pokaže na stari kauč. „A ti Magare već sve znaš...“ zaključi, dodajući ispod glasa „...samo što ništa ne slušaš.“

Starac zadovoljno pogleda svoje ljubimce misleći kako je riješio problem. Sada ima psa koji će svojim lavežom učiniti njegovo selo nepoželjnim mjestom za život i otjerati sve potencijalne susjede. Odjednom se drvenom kućicom opet prolome glasni zvukovi gradilišta. Starac ushićeno pogleda prema Psu, očekujući da će istrčati iz kuće i početi lajati na radnike, no Pas nezainteresirano pogleda Starca i legne na kauč koji mu je Starac maprije pokazao.

„Stvarno?!?“ uzrujano upita Starac. „Diži se! Moraš ići lajati na njih!“

No Pas krene hrkati.

Starac pogleda Magarca. „Magare! Imam novi zadatak za tebe. Izgleda da ipak TI moraš ići lajati na njih.“

Magarac iz protesta krene lupati kopitima po drvenom podu.

„Beskorisni glupane“, promrmlja Starac gledajući zaspalog Psa i opet poraženo sjedne u svoju fotelju. U tom trenutku Pas glasno zahrče i skoro padne s kauča, a Starac se nasmije na taj prizor. Potom opet uzdahne i zarije lice u ruke, polako se mireći s činjenicom da će uskoro imati hrpu susjeda.

Nekoliko tjedana kasnije, jednog hladnog jesenskog jutra, netko mu pokuca na vrata. Starac i Magarac se prenu iz sna (Pas nije pomaknuo niti jedan brk, a kamo li ustao da bi vidio tko to kuca) i Starac gundajući krene prema vratima. Kada ih je otvorio ugleda malu djevojčicu u kaputu koja prstom pokazuje na njegovo cvijeće.

„Dobar dan, striček. Je l mogu uzeti jedan ovaj cvjetić i odnijeti ga mami? Danas joj je rođendan!“, nasmije se djevojčica.

Starac otvori usta da joj kaže „Ne!“, ali ugleda još jedno dijete, dječaka koji u drugom grmu već bere njegovo cvijeće.

„Hej! Šta to radiš?! Dosta! To je moje cvijeće!“ vikne Starac prepavši dječaka koji odmah ispusti cvijeće iz ruke i dotrči prema vratima gdje je već stajala njegova sestra.

„Ali rođendan...“, započne dječak, no Starac ga prekine.

„Ne zanima me. Moje cvijeće. Van oboje!“

Dječica se pokunjeno prime za ruke i napuste Starčevo dvorište.

Iduće jutro, dok je radio sebi kavu, Starac na prozoru ugleda dva para očiju kako ga promatraju.

„Je li vi to opet berete moje cvijeće?“, oštro upita Starac.

„Ne. Donijeli smo vam nešto“, odgovaraju dječji glasovi.

Starac krene gundati i zaputi se prema vratima. Kada ih je otvorio, ugleda dvoje djece od jučer kako drže išarani komad papira i pružaju ga Starcu.

„Ovo sam vam ja nacrtala cvijetić jer mi je mama rekla da nije uredu susjedima krasti cvijeće pa sam vam nacrtala novi cvijetić umjesto onog koji smo uzeli“, reče djevojčica držeći svog brata za ruku.

Starac uzme papir.

„Hvala, prekrasan je.“ mrzovoljno reče Starac. Krene zatvarati vrata, no stane jer su ga djeca i dalje zainteresirano promatrala. „Još nešto?“, upita Starac djecu.

„Da, a je li nas možete naučiti kako da napravimo pravo cvijeće?“, upita dječak.

„Misliš kako da posadite cvijeće?“ Ispravi ga Starac.

„Da, to!“, veselo uzvikne dječak.

Starac je nekoliko sekundi razmišljao, a onda uzdahne: „Ahh... mogu.“

Okrene se kako bi dohvatio svoj vrtlarski pribor. U tom se trenutku Pseto probudi i uzbuđeno priđe djeci kako bi ih ponjušio. Dječica počnu nasmijano trčati po Starčevom dvorištu dok ih je Pseto lovio, gromoglasno lajući. Starac u nevjerici promatra prizor.

„SAD laješ, smrade jedan!“ reče Starac i sjedne u fotelju na trijemu, a na usnama mu se ocrtavao trag smiješka.

Antonija Žarković

IZ CIKLUSA 'PLAVIM OČIMA'

VIII

Rekao si od dana do dana
Kada sam te pitala
Uzdahom na tvojim prsima
Što će biti od nas
Uzdahnuo si i rekao:
„Od dana do dana“
I tako sam ostala sama

IX

Rekao si mi da sam zakasnila na vlak
A istina je bila...
Da tvoj vlak nikada nije kanio stati na mom peronu
Ili jednostavno
Nije ima kočnice

X

Promrmljaj da ću te ubiti
U posljednjim trzajima otpora želji da me uzmeš
Da ti mogu reći
Kako će to biti sretna smrt

XI

Znaj da ti se tužna radujem
Jer se vrijeme mjeri
kao prije i nakon što si me nazvao
kao prije nego te vidim
I nakon što sam te vidjela
Taj dan kada sam sve po strani ostavila
Jer su naši susreti rijetki
A želja neopisiva

XII

Pričaš mi o svojim planovima za budućnost
 I sve mi ima smisla
 Pa ti kažem nakon svakog tvog zaključka
 „normalno“
 Moje normalno je postalo kao točka
 Koja završava i započinje tvoje misli
 Postalo je sinkrono i ritmično
 poput udaranja valova o obalu
 nikada jednako
 ali slično
 svjesno kraja tvoje misli
 da stvori dijalog samo jednom riječju
 i puštaš me tako neko vrijeme
 a onda prekidaš nit
 „...ali nije normalno...
 Što je normalno?
 Normalno je ono što je norma
 Što većina ljudi radi
 Ovo što mi činimo
 Nije normalno
 I napokon šutim i razmišljam
 koliko istine i jednostavnosti
 leži u tebi
 pa ti kažem
 „imaš pravo
 Nije normalno
 Nego je naše“

XIII

Sastavljala sam popis za trgovinu
 I negdje između jabuka i kave
 Ugurala ljubav
 Kako se tako podsvjesna naivna misao
 može pronaći i zapisati bez razmišljanja?
 Ali isto tako sam ju tražila
 Kao malena djevojčica

Na polici između alkohola
I sredstava za čišćenje

XIV

Jer tvoj je zagrljaj najtopliji od svijeta
Gdje se tope sve brige i sumnje
A želja cvate kao ruže u mom vrtu
Neumoljivo
Umjesto da vene

XV

Mislila sam da ćemo šetati u proljeće
Istim putevima
I mirisati trešnje
Na užarenom asfaltu
Mirisati ljeto
I tražiti Medvedgrad između uličnih svjetiljaka
Iznad Jaruna
Jer tvoj maleni životni prostor
Bio je oaza mira
I mjesto za uspomene
Za onu večer
Sazdanu od tvojih poljubaca
Utisnutih na poprsje moje točkaste haljine

XVI

Kada si postao sinonim za tu glazbu
Za tu vedru večer i nesanicu
Za utjehu koliko i hrđave čavle u srcu
Za tu haljinu na koju si utisnuo poljupce
Za taj grad za kojim žudim
Sinonim za vedru misao
Dok se vraćam kući u prometnoj gužvi
Radost na koju mislim u redu na blagajni
Tuga
Kao netko koga više
Na usne ne ljubim

Božica Bjelokapić

ŽIVOT

Na granici onoga što slijedi i što bi moglo biti,
 U prašini snova i u izgubljenim pogledima.
 Zamišljaš sebe u njemu,
 Maštaš o svemu što ti nudi,
 Raduješ se malim stvarima:
 Osjećati, živjeti i disati.

Stojeći na ovoj obali želja,
 Tržiš ono izgubljeno.
 A on ide dalje, za nijansu drugačiji
 S tobom ili bez tebe.

Ništa se nije promijenilo u njemu.
 Samo smo naučili
 različito disati
 kada ostanemo bez njega.

KRAJ

Odlazim s tugom u očima,
 Ali zadovoljan.
 I brišem ove granice između nas.
 Sad kada više nisu važne,
 Sad kada više nema nas.
 Sad kada se svi snovi gase.
 A kad me poželiš,
 Traži me u tuđim koracima,
 u riječima, u oblacima, u pogledima stranaca.
 Traži me u osmjehu i suzama.
 I kad me pronađeš, čuvaj me
 da se ovo svjetlo ne ugasi.

Gabrijel Perić

RUŽA

„Svaka ruža raste na pepelu nekog čovjeka.“

Treperava misao koja mi nije dala usnuti. Zašto mi ju je izgovorila onaj dan kada smo se rastajali? Nikada ju nisam čuo da govori takve riječi prepune hladnoće, ali suviše toplog pogleda punog dragosti. Tko je ona? Jesam li je ikada upoznao ili sam je samo sreo u prolazu?

Posteljina je postala izbrazdana mojim neprestanim okretanjem. Bilo je i previše sati. Poći, bilo je prerano. Oстати, bilo je prekasno. Odlučio sam ustati. Gledao sam zrcalo u nadi da će mi ono odgovoriti na brojna pitanja koja su još uvijek ostajala u zraku. Nisam više mogao izreći niti jedno. Samo sam stajao i smiješio se. Bila mi je draga. Osjećao sam neobjašnjivu povezanost sa djevojkom u crvenom; onakvu povezanost kakvu čovjek osjeća dok mu srce treperi od uzbuđenja.

Kada ću ju ponovno vidjeti? Jesam li joj drag barem onoliko koliko je ona meni? Pitanja su krenula dobivati smisao. Počeo sam se buditi pokrenut opijenošću osjetilnog zanosa.

Hoće li i moj pepeo učiniti da iz njega izraste ruža? Zastao sam na tren. Pitanje je to koje boli. I više no što treba; i više no što želim.

Zar moram postati ruža prije nego me želi imati uza se? Zar je potrebno promijeniti oblik postojanja da privučem njezinu pažnju?

Trebam postati ruža u njezinoj kosi. Drugog načina nema. Tako sam razmišljao neko vrijeme dok se i Sunce nije odlučilo ući u moju sobu. Nije to suza. To je samo misao koja mi klizi niz obraz.

Samo to.

Ništa više.

Ruža.

Lou Ćupurdija

GRANICA

Bijela. Crna.
 Crna.
 Neuroni u kaotičnom plesu
 Ravne linije zarezane u materiji
 Šare na blijedoj pozadini
 Kao memoar
 Kome? Čemu?
 Ne znam
 Zaboravljam
 Slučajno. Namjerno.
 Izgubljena u vijugama
 U vlastitom prokletstvu
 Svemir u svom najsirovijem obliku

Crna. Bijela.
 Bijela.
 Opekline trećeg stupnja
 Želim da me vide svi
 I nitko
 Istovremeno
 Zašto? Kako?
 Ne znam
 Stajem
 Uzdah. Izdah.
 Dvije suze
 I otupljene jagodice prstiju.

Svemir je ja
 I ja sam svemir
 Hrđa i zvjezdani prah
 Alprazolam

Emotivni hipohondrijak
Kome? Čemu?
Nikome
Jednom i zauvijek
To je sve što mi ostaje.

UMJETNOST

moja bolest moja je umjetnost
ispečena koža nakon tuša
truli zubi

vrištim u polju vlastitog uma
isparavam kroz dim
ogoljeli duh

moja bolest moja je umjetnost
otupjele jagodice prstiju
Hekatina poezija

oslobađajuć miris propadanja
tamna melankolija
lažna sigurnost

moja bolest moja je umjetnost
poremećen glamur
istrunule ruže

Mirela Belaj

TI SI BAŠ SPECIFIČNA

U posljednje se vrijeme susrećem s različitim komentarima na račun načina na koji živim, i to od ljudi koji me gotovo i ne poznaju, ili su upoznali samo djelić mene. Kada malo bolje razmislim, bilo ih je oduvijek, no s vremenom sam naučila drugačije reagirati na njih.

U tom sam kontekstu primijetila da se, kada god se s nekim dotaknem svog života i stvari koje volim, kroz naš razgovor provlači jedna rečenica: Ti si baš specifična. Možda bi prikladnije bilo reći posebna ili čak čudna, no ostat ćemo na ovome.

Specifična sam jer ne volim i ne radim mnoge stvari koje druge djevojke navodno vole i rade, iako bi me, kada bih ih voljela i radila, to činilo izrazito nesretnom i to ne bih bila ja.

Specifična sam jer ne želim sve odmah i sada, nego želim prvo dobro upoznati osobu i izgraditi s njom određenu povezanost.

Specifična sam jer „previše tražim”, iako sam mnogo puta u životu pristajala na premalo.

Specifična sam jer se ne šminkam mnogo i nije me sramota prošetati korzom, a da nisam u markiranoj odjeći. Odijevam sasvim lijepo i pristojno i ne vidim razliku između obične majice i majice na kojoj piše Nike, osim u možda malo boljoj kvaliteti.

Specifična sam jer ne slušam cajke i ne gledam filmove koji prikazuju nasilje i ubojstva, iako bi me slušanje i gledanje takvog sadržaja činilo frustrirano (uz maksimalno poštovanje ljudi koji to čine).

Specifična sam jer sam bila s ovime ili s onime u vezi, iako osobe koje to smatraju neprimjerenim ne razumiju da je to bio isključivo moj odabir i da nisam pritom učinila ništa protuzakonito, niti sam ikoga povrijedila ili mu učinila bilo što nažao.

Specifična sam jer sam upisala apsolventsku godinu i ne radim „prave”, nego studentske poslove, iako trenutno radim dva posla u struci i dogovarvam treći. Također, dajem sve od sebe na postojećim poslovima kako

bi me zadržali na njima i kako ne bih bila nezaposlena, kao što mnogi u početku budu nakon završetka faksa.

Specifična sam jer živim u suterenskom stanu koji brojni smatraju malo bolje uređenim podrumom i šupom, iako nisu proveli u njemu niti jedan cijeli dan. Mnogi čak nikada nisu ni kročili u njega da bi vidjeli kako zapravo izgleda i koje su sve prednosti takvog stana, pa svejedno komentiraju.

Specifična sam i nisam „prava žena” jer ne kuham svaki dan i jedem u menzi, iako postoji još hrpa i studenata i studentica koji godinama to čine i sasvim su okej s time. To ne znači da jednoga dana ili već za par mjeseci neću, ili da ne znam ništa kuhati. Na kraju krajeva, možda niti ne volim ili ne želim to činiti i to ne bi trebala biti ničija briga, niti bi to trebalo biti mjerilo moje ženstvenosti.

Specifična sam jer idem u Crkvu koja je „puna pedofilije i zlostavljača” i koja „nema veze s Bogom”, iako oni koji to govore ne znaju da mi je vjera nebrojeno puta spasila život i vjerojatno to ni ne žele saznati zbog previše predrasuda. Također, ne znaju ni da sam tamo upoznala hrpu predivnih mladih ljudi i svećenika koji uistinu žive ono o čemu pričaju.

Specifična sam jer u društvu uvijek nakon par ispijenih čaša alkohola odabirem prebaciti se na sok ili mineralnu, iako oni koji me zbog toga smatraju specifičnom ne znaju da, kada popijem određenu količinu alkohola, imam grčeve cijelu noć i jednostavno se ne osjećam dobro niti mi to odgovara.

Specifična sam jer imam svega par prijateljica, a ne ekipu s kojom se mogu napiti svake subote, iako sve njih mogu nazvati u tri ujutro ako poželim i znam da će biti tu za mene.

Specifična sam jer često objavljujem fotografije s prijateljima, hranom ili s nekog koncerta, iako oni kojima je to čudno i pretjerano ne razumiju da time zapravo samo bilježim uspomene i da me, ako im to smeta, jednostavno mogu obrisati sa svojih profila i prestati pratiti moj sadržaj.

Specifična sam jer nekad znam dnevno prehodati 15 kilometara, iako prije toga satima sjedim za računalom i potrebna mi je tjelovježba.

Specifična sam jer se rijetko ponašam prema normama i prema onome što nameću mediji, filmovi i društvo u cjelini.

Specifična sam jer slijedim svoje snove i živim kako želim jer, na kraju krajeva – nitko mi od tih ljudi koji me prozivaju specifičnom ne plaća svaki mjesec stanarinu i režije. Nitko mi ne kupuje kruh, ne radi za mene te mi ne pere i ne pegla veš. Nitko me čak ni ne pita kako se osjećam i treba li mi što, osim ljudi kojima je stalo do mene i koji su sretni onda kada sam i ja, bez obzira na moje odluke (dokle god one na bilo koji način ne štete meni ili ljudima oko mene).

U skladu s time, volim svoju specifičnost jer me izdvaja od drugih i, što je najvažnije – donosi mi rezultate. Upravo zbog nje znam da sam na pravom putu.

Tea Tonković

BAJKOVITA ZEMLJA

Daj stani na tren,
stani da razgovaramo o trenerkama, blatu, prirodi i mirisu roštilja u kosi.
Nedostaje mi dan između subote i nedjelje.
Je l' i tebi?

Dan ima malo sati.
Lažeš.
Lažeš sebe.
Dan ima onoliko koliko si zaslužio.

Daj da ti kažem, u malome selu koje nema ime, daleko od ceste, ljudi i buke,
postoji "Bajkovita zemlja"
Nema asfalt.
Ima dušu i čaroban zalazak.

Bajkovita zemlja jednako voli životinje i ljude.
Tamo su svi jednaki.
Veseli. Blatnjavi. Sretni.
Prateći vokali su rumeni obrazi.

Otvori dušu, pokaži što znaš.
Nema ništa gore od mladog čovjeka koji je umro sa 20,
a sahranjuju ga sa 80 godina.
Putuj. Voli. Viči. Grli. Grizi.
Jako. Najjače.

Jesi gledao kroz prozor?
Svađa velikih razmjera je u tijeku, proljeće i zima prepiru se već danima.
Gotovo kao Kohorta i Torcida.
Tribine navijaju za proljeće...

Trava, djeca, cvjetići, životinje.
Ljudi otvaraju um.
Nije li smiješno što imamo kalendarsko vrijeme opuštanja?

Želim ti sretno proljeće čitaoče, da u narednoj godini što više koristiš riječi:

harmonika i dernek,
Manje ljude za čije postojanje nisi ni znao do sada:
epidemiolog i seizmolog.

Njima želim dug kolektivni odmor
Poput učiteljica ljeti dok odmaraju od dječjeg kreštanja.

I dok me slušaš prošao je tren,
Namamila sam te čitaoče,
Kradem ti vrijeme,
a otvaram dušu.

Fotografija: Tea Tonković

Fotografija: Tea Tonković

Fotografija: Tea Tonković

Fotografija: Tea Tonković

